

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY II/2015

*JAKUB HARAŠTA, PAVEL LOUTOCKÝ, JAKUB MÍŠEK, MATĚJ MYŠKA,
ANNA SLÁNSKÁ, LUCIE STRAKOVÁ*

SDĚLOVÁNÍ GUI VEŘEJNOSTI V INTERNETOVÉ KAVÁRNĚ

Soud: Nejvyšší soud
Věc: 30 Cdo 5008/2014
Datum: 25. 3. 2015
Dostupnost: nsoud.cz

Nejvyšší soud (dále jen „NS“) v této věci rozhodoval ve sporu kolektivního správce Ochranná organizace autorská Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl o. s. proti žalovanému P. F. Soud musel řešit, zda je zpřístupňování grafických uživatelských rozhraní, která jsou autorskými díly zaznamenanými na pevném disku, v počítačích v internetové kavárně jejím návštěvníkům, možné považovat za sdělování díla veřejnosti, které spadá pod taxativně určený rozsah kolektivní správy dle § 96 odst. 1 písm. d) autorského zákona, tedy právo na odměnu za pronájem originálu nebo rozmnoženiny díla.

NS vycházel ve svém rozhodnutí z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-393/09 ze dne 22. října 2010. V tom SDEU konstatoval, že prostřednictvím televizního vysílání nedochází ke sdělování grafického uživatelského rozhraní veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29/ES, jelikož nedochází ke zpřístupnění způsobem umožňujícím interakci.¹ Výkladem a contrario pak NS dospěl k závěru, že v případě interakce s grafickým uživatelským rozhraním jako v případě internetové kavárny se o sdělování díla veřejnosti jedná. NS tak zrušil rozsuh

¹ Bod 57 rozsudku SDEU ve věci C-393/09.

dek Vrchního soudu v Praze, který dospěl k závěru, že uživatel v internetové kavárně grafické uživatelské rozhraní pouze pasivně přijímá, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Rozhodnutí lze hodnotit jako značně formalistické a nedůsledně argumentované. NS se totiž nezabýval základními a problematickými otázkami plynoucími z rozsudku SDEU, tj. zda se v případě grafického uživatelského rozhraní jedná o autorské dílo a zda se na něj skutečně vztahuje kolektivní správa – pronájem díla (§ 16 AutZ) totiž není možné pojmově slučovat se sdělováním díla veřejnosti (§ 18 AutZ).

DATA RETENTION NA SLOVENSKU

Soud: Ústavný súd Slovenskej republiky
Věc: PL. ÚS 10/2014
Datum: 29. 4. 2015
Dostupnost: portal.concourt.sk

Slovenský Ústavný súd (dále jen „ÚSSR“) svým nálezem zrušil povinnost poskytovatelů služeb elektronických komunikací na Slovensku uchovávat provozní a lokalizační údaje pro účely vyšetřování trestných činů. Připomeňme, že tato povinnost byla do slovenského právního řádu vnesena na základě směrnice 2006/24/ES, která byla rozhodnutím SDEU ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12 prohlášena za neplatnou.

Argumentace ÚSSR se do značné míry na rozhodnutí SDEU o neplatnosti směrnice odvolává a také kopíruje argumentační linii, kterou použil Ústavní soud (dále jen „ÚS“) v roce 2011 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 24/10.² ÚSSR tak konstatuje, že plošné a preventivní uchovávání údajů představuje rozsáhlý zásah do práva na soukromí.³ Hlavní problém soud spatřoval zejména v neurčitosti a plošnosti, což vedlo k zasažení osob, které se na trestné činnosti (natož závažné) žádným způsobem nepodílely. Celý proces

² Na tento náleze se pak několikrát explicitně odvolává ve své argumentaci – srov. body 62, 133 a 136 anotovaného nálezu.

³ Zajímavou výhradou k tomuto závěru je nezpůsobilost uchovávání provozních a lokalizačních údajů zasáhnout do podstaty soukromí, viz bod 113 anotovaného nálezu.

uchovávání údajů mohl navíc dle soudu vyvolat v populaci nežádoucí pocit neustálého sledování.⁴ Dalším zásadním problémem právní úpravy byla dle soudu příliš široce nastavená možnost přístupu orgánů činných v trestním řízení k uchovávaným údajům. Ačkoli tento institut měl sloužit jako pomoc v boji proti závažné kriminalitě, tento fakt nebyl v trestním řádu nijak reflektován.⁵ Je pak na zákonodárci, aby určil, u kterých činů veřejný zájem převáží v podobě uchovávání údajů nad ochranou soukromí, a aby stanovil dostatečné záruky, které zajistí, že nebude do práva na soukromí nepřiměřeně zasazeno.

PROPAGACE VÝROBKŮ CHRÁNĚNÝCH AUTORSKÝM PRÁVEM

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-516/13

Datum: 13. 5. 2015

Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost Dimensione, která prodává nábytek v Evropě a nabízí jej na své webové stránce, propagovala na této stránce nábytek, který německá společnost Knoll měla za napodobeniny nebo padělků děl (stylového nábytku), které sama vyrábí. Knoll proto podala na Dimensione žalobu, kterou se domáhala, aby byl prodej tohoto údajně padělaného nábytku v Německu zakázán na základě toho, že je jakožto dílo užitého umění chráněno autorským právem a společnost Dimensione porušila práva společnosti Knoll propagací rozmnoženin děl. Po podání několika opravných prostředků bylo řízení přerušeno a SDEU byly položeny předběžné otázky ohledně práva na rozšiřování díla.

SDEU uvedl, že „veřejné rozšiřování prodejem“ má stejný význam jako „zpřístupnění veřejnosti prodejem“, které v sobě nese řadu různých opera-

⁴ Viz bod 107 anotovaného nálezu, kde se ÚSSR odvolává na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12.

⁵ Toto bylo ostatně vytýkáno i původní úpravě v České republice, srov. body 47 a 48 nálezu ÚS ze dne 22. 3. 2011 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 24/10.

cí.⁶ Obchodník je odpovědný za každou jednotlivou operaci, pokud ji sám uskuteční nebo je provedena na jeho účet. Úkony předcházející uzavření kupní smlouvy mohou být tedy taktéž součástí zpřístupnění veřejnosti. Taktéž propagace spadá do těchto úkonů uskutečněných za účelem prodeje a obchodník, který se zaměřuje na určitý členský stát nebo umožňuje nějakým způsobem dodání rozmnoženin děl, provádí „veřejné rozšiřování“ dle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29/ES.⁷ Pro porušení práva na rozšiřování není důležité, zda propagace vede k převodu vlastnictví chráněného díla nebo jeho rozmnoženiny. Přestože SDEU v rozsudku Peek & Cloppenburg (C-456/06) rozhodl, že veřejné rozšiřování díla nebo jeho rozmnoženiny je spojeno s převodem vlastnictví tohoto předmětu,⁸ nyní udává, že porušení lze konstatovat i v případě, kdy je prostřednictvím cílené propagace nabízeno nabytí díla nebo jeho rozmnoženiny.⁹

OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ PACHATELE TRESTNÉHO ČINU

Soud: Městský soud Praze
Věc: 11A 77/2012
Datum: 19. 5. 2015
Dostupnost: uouu.cz¹⁰, nssoud.cz¹¹

Společnost ekolo.cz s.r.o. zveřejnila na svých webových i Facebookových stránkách z kamerového systému získanou fotografii podezřelé osoby při krádeži jednoho z kol, díky čemuž byl pachatel nakonec dopaden a odsouzen. ÚOOÚ danou situaci vyhodnotil jako nezákonné zpracování osobních údajů a pokutoval společnost za nesplnění povinností správce – zejména z důvodu použití údajů k jinému účelu, než ke kterému byly sbírány, kvůli absenci zákonného důvodu pro zpracování a nesplnění ohlašovací po-

⁶ Bod 24 anotovaného rozsudku.

⁷ Bod 28 anotovaného rozsudku

⁸ Bod 41 rozsudku SDEU ve věci C-456/06.

⁹ Bod 33 anotovaného rozsudku.

¹⁰ Dostupné na https://www.uouu.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=200144&id_dokumenty=15525 [8. 12. 2015].

¹¹ Dosud nezaevidováno [8. 12. 2015].

vinnosti. Dle ÚOOÚ byla totiž účelem zpracování toliko možnost předání záznamu orgánům činným v trestním řízení a autonomním zveřejnění fotografie na internetu společnost překročila limit tohoto účelu. V otázce účelu zpracování ÚOOÚ značně formalisticky tvrdí, že pro tento účel (zveřejnění fotografie na internetu) je nezbytný souhlas subjektu údajů. Důvod zpracování dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (dále jen „ZOOÚ“), tedy ochrana práv a právem chráněných zájmů správce, by byl dle ÚOOÚ použitelný pouze pokud by nedošlo ke zveřejnění fotografie. Městský soud v Praze (dále jen „MSP“) se s interpretací ÚOOÚ neztotožnil a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 As 113/2012-133 zohlednil konkrétní skutkový stav.¹² Při zhodnocení přiměřenosti aplikace výše zmíněného ustanovení ZOOÚ MSP lapidárně konstatuje to, co napoví intuice, pokud není zanesená vrstvou formalismu: „Soud má za to, že pachatel trestné činnosti, který úmyslně odcizí majetek, který mu nepatří, musí počítat s tím, že jeho práva na ochranu osobní identity nebudou chráněna stejně jako práva osob, které jednájí v souladu se zákonem.“¹³ Soud dospěl k závěru, že v této otázce měl ÚOOÚ aplikovat ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona a v důsledku toho od potrestání upustit. ÚOOÚ podal proti rozhodnutí kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.¹⁴

UZAVÍRÁNÍ “CLICK-WRAP” SMLUV A PROROGAČNÍ DOLOŽKA

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-322/14
Datum: 21. 5. 2015
Dostupnost: curia.europa.eu

Případ se týkal platnosti prorogační doložky při prodeji elektrického automobilu uzavřením “click-wrap” smlouvy prostřednictvím webové stránky prodejce. Soud posuzoval, zda došlo k platnému uzavření smlouvy v soula-

¹² Strana 9 anotovaného rozhodnutí, 1. odstavec.

¹³ Strana 9 anotovaného rozhodnutí, 2. odstavec.

¹⁴ Kasační stížnost je řešena pod sp. zn. 3 As 118/2015.

du s nařízením č. 44/2001 (dále také „Brusel I“). Nařízení stanovuje, že prorogační doložka musí být uzavřena ústně nebo písemně. Pod tento požadavek je zahrnuta rovněž elektronická kontraktace ve chvíli, kdy jsou podmínky dohody řádným způsobem zaznamenány. Soud tedy přezkoumával, zda lze v případě uplatnění techniky vyjádření souhlasu „kliknutím“ zpochybnit platnost ustanovení o soudní příslušnosti, které je obsaženo ve smlouvě uzavřené elektronickou cestou v souladu čl. 23 odst. 2 nařízení Brusel I. Účelem tohoto ustanovení je postavit některé formy sdělení elektronickými prostředky naroveň písemné formě s cílem zjednodušit uzavírání smluv elektronickou cestou.¹⁵ Aby mohl elektronický přenos nabídnout stejné záruky, zejména co se týče dokazování v případném sporu, postačí pak, aby bylo možno informace uložit a vytisknout před uzavřením smlouvy.¹⁶ Soud se tak do jisté míry vymezil vůči své předchozí rozhodovací praxi¹⁷ s poukazem na specifickou dikci čl. 23 odst. 2 Nařízení Brusel I, která nevyžaduje výslovně přenos informací na trvalém nosiči¹⁸ (na rozdíl od čl. 5 odst. 1 směrnice 97/7/ES vykládané v rámci řízení ve věci C-49/11). Informace o uložení a tisku se tedy nemusí zobrazovat vždy při každém nákupu a poskytnutím odkazu jsou zde naplněny podmínky kladené nařízením Brusel I.

K OTÁZCE ELEKTRONICKÉHO DORUČOVÁNÍ V RÁMCI INSOLVENČNÍHO ŘÍZENÍ

Soud: Nejvyšší soud České republiky
Věc: 29 NSCR 29/2013
Datum: 28. 5. 2015
Dostupnost: nsoud.cz

Insolvenční správce řádně vyznamenal věřitele o tom, že jeho pohledávka byla v insolvenčním řízení popřena co do pravosti a výše. V řízení bylo ne-

¹⁵ Bod 36 anotovaného rozsudku.

¹⁶ Tamtéž.

¹⁷ Bod 51 rozsudku SDEU ve věci C-49/11.

¹⁸ Bod 37 anotovaného rozsudku.

sporné, že toto vyzoomění došlo právnímu zástupci společnosti dne 15. března 2012 na e-mailovou adresu a bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu, vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Toto vyzoomění také bylo potvrzeno dne 22. března 2012 ze strany zaměstnance právního zástupce jako přijaté. V souladu s § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (dále jen „IZ“) je pro posouzení, zda se po uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pohledávky nepřihlíží k popřené nevykonatelné pohledávce určující řádné doručení vyzoomění o popření pohledávky. Společnost po té, co došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání žaloby, namítala, že při doručování písemností insolvenčním správcem je třeba vždy přiměřeně použít příslušná ustanovení občanského soudního řádu (dále jen „OSŘ“), v tomto případě § 47 – výjimkou má být pouze § 76 IZ. NS v pozici dovolacího soudu uzavřel, že toto tvrzení není pravdivé. Insolvenční správce dle NS má možnost doručovat osobně v pozici soudního doručovatele (v souladu s § 76 odst. 2 IZ), ale mj. také veřejnou datovou sítí. V tu chvíli je v postavení soukromé osoby a již sama tato jeho povaha vylučuje použití ustanovení OSŘ o doručování písemností. Analogická aplikace OSŘ vyžadující potvrzení datovou zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem do 3 dnů od odeslání (§ 47 odst. 2 OSŘ) tak není možná.

BEZPLATNÉ VEŘEJNÉ ZPŘÍSTUPNĚNÍ TECHNICKÝCH NOREM VE STAVEBNICTVÍ

Soud: Nejvyšší správní soud
Věc: 1 As 162/2014
Datum: 28. 5. 2015
Dostupnost: www.nssoud.cz

Žadatel podal dle zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „ZoInf“) u Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Úřad“) žádost o poskytnutí: 1. seznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a prováděcí předpisy; 2. internetových adres a všech míst, kde jsou

tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné; 3. plného znění těchto technických norem. Úřad odmítl normy poskytnout s poukazem na § 5 odst. 6 zákona č. 22/1997 Sb. (dále jen “ZoTPV), který stanovuje, že technické normy jsou poskytovány za úplatu. Ministerstvo průmyslu a obchodu i Městský soud v Praze v opravných prostředcích s poukazem na komplexnost úpravy v ZoTPV rozhodnutí potvrdily. Při posuzování věci hledal NSS odpověď na otázku, zda ZoTPV vylučuje aplikaci ZoINF a na výklad § 196 Stavebního zákona o bezplatném veřejném přístupu k normám ve stavebnictví. NSS se tak vyjádřil mimo jiné i ke vztahu obecných a indikativních odkazů na technické normy, kdy uzavřel, že v případě indikativního odkazu musí právní úprava definovat minimální povolený standard.¹⁹ Pokud ten k dispozici není, jedná se o výlučný odkaz na technickou normu a ta tak musí být k dispozici bezplatně.²⁰ NSS tak dospěl k závěru, že pokud neexistuje zákonný důvod pro odepření žádosti dle ZoINF, musí být dodržen „*pozitivní závazek bezplatného a veřejného zpřístupnění technických norem ve stavebnictví.*“²¹ Tento závěr NSS se ale netýká obecně všech technických norem.²² Podmínky veřejnosti a bezplatnosti pak může Úřad naplnit mj. i zveřejněním online na svých internetových stránkách. Z důvodu nesprávného posouzení právních otázek tak NSS rozsudek zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení, v němž bude muset Městský soud v Praze zjistit, zda neexistují případné jiné zákonné důvody pro odmítnutí žádosti.

¹⁹ Body 40 až 44 anotovaného rozsudku.

²⁰ Srov. explicitní výklad bezplatnosti v bodě 38 anotovaného rozsudku.

²¹ Bod 54 anotovaného rozsudku.

²² Bod 51 anotovaného rozsudku.

MOBILNÍ KOMUNIKAČNÍ SLUŽBY NEJSOU UNIVERZÁLNÍ SLUŽBA

Soud: Soudní dvůr EU
Věc: C-1/14
Datum: 11. 6. 2015
Dostupnost: curia.europa.eu

Soudní dvůr Evropské unie SDEU ve sporu telekomunikačních společností Base Company NV a Mobistar NV proti belgické Radě ministrů podal výklad směrnice 2002/22/ES o univerzální službě ohledně financování zvláštních sociálních sazeb. K překonání tzv. „digital divide“ zavedla belgická vláda v roce 2012 speciální fond pro univerzální službu v oblasti sociálních sazeb, jehož smyslem je poskytovat náhrady každému operátorovi, který nabízí sociální sazby za telekomunikační služby pro specifické příjmové skupiny obyvatelstva a pro kterého tento postup zároveň představuje ne-spravedlivou zátěž. Financování tohoto fondu zajišťují telekomunikační společnosti s ročním obratem rovným nebo vyšším než 50 miliónů EUR. Právě výše uvedené společnosti pak měly za to, že se jedná o diskriminační daň, která je v rozporu s unijním právem. Belgický ústavní soud pak v jimi iniciovaném řízení podal předběžné otázky týkající se výkladu čl. 9²³ a čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice 2002/22/ES, a tedy zda se národní legislativa plynoucí z těchto článků uplatní i na mobilní komunikační služby nebo na předplacený přístup k internetu.

Názor SDEU pak byl poměrně lakonický, když konstatoval, že „slovní spojení ‚v pevném místě‘ je v rozporu se slovem ‚mobilní‘“²⁴ a mobilní komunikační služby jsou tak pojmově vyloučeny z minimálního souboru univerzálních služeb. Dále pak uvedl, že členské státy sice mohou zavést mobilní komunikační služby jako veřejně přístupné „povinné doplňkové

²³ A nepřímou pak i čl. 4 směrnice 2002/22/ES, který zakotvuje, že členské státy mají jako univerzální službu zajistit poskytování přístupu v pevném místě a poskytování telefonních služeb.

²⁴ Bod 36 anotovaného rozsudku.

služby“ ve smyslu čl. 32 směrnice 2002/22/ES, avšak na jejich financování se nemohou podílet pouze určité podniky.²⁵

POSUZOVÁNÍ PROJEKTŮ VÝZKUMU A VÝVOJE ZNALCEM V DAŇOVÉM ŘÍZENÍ

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 10 Afs 24/2014

Datum: 11. 6. 2015

Dostupnost: www.nssoud.cz

NSS v tomto řízení vyjasnil postup správce daně při posuzování projektů výzkumu a vývoje tím, že daňovou správu dále nabádá k aplikaci § 95 odst. 1 písm. a) daňového řádu o ustanovení znalce v odborných otázkách, pro jejichž vyřešení nedisponují úřední osoby dostatečnými znalostmi. To je dle NSS i případ, kdy poplatník daně hodlá postupovat dle § 34 zákona o daních z příjmů a snížit si daňový základ o výdaje na realizaci výzkumné a vývojové činnosti.

Strojírenská společnost fortell, s. r. o. vyráběla formy a nástroje k následné sériové výrobě dílů na základě zadání zákazníka, přičemž samotný způsob výroby byl ponechán na společnosti. Dle mínění společnosti docházelo při realizaci zakázek k naplnění podmínek pro uplatnění odečitatelné položky.

Správce daně ukončil daňovou kontrolu za zdaňovací období 2008 a 2009 vydáním platebních výměrů a daň z příjmů právnických osob doměřil, neboť mělo dojít k neoprávněnému uplatnění odpočtu, protože výroba nepředcházela ani při ní neprobíhala výzkumná či vývojová činnost. To správce daně dovodil z faktu, že společnost využívala stávající technologie a zakázky ve sto procentech případů kladně vyřídila. Po odvolání k Finančnímu ředitelství v Hradci Králové a žalobě ke krajskému soudu namítala společnost v kasační stížnosti zejména to, že správce daně šel nad rámec zákonné úpravy v zákoně o daních z příjmů. Společnost také namítala, že

²⁵ Bod 43 anotovaného rozsudku, srov. recitál 25 směrnice 2002/22/ES.

během daňové kontroly nebyly zohledněny všechny relevantní důkazy, zejména pak technická data (dokumentace, výkresy a technické popisy výroby) a vyjádření odborníků. NSS tak uzavřel, že finální zhodnocení, zda lze projekt považovat za projekt výzkumu a vývoje, je s přihlédnutím k Pokynu Ministerstva financí D-288 na správních orgánech.²⁶ Ty ale nemohou učinit rozhodnutí bez prozkoumání skutkového stavu. K tomu ale, vzhledem ke značnému množství důkazních prostředků technického charakteru, v tomto řízení nedošlo.²⁷

DATA RETENTION V BELGII

Soud: Ústavní soud Belgie
Věc: Arrêt n° 84/2015
Datum: 11. 6. 2015
Dostupnost: const-court.be

Komory francouzsky a německy mluvících advokátů společně²⁸ s belgickou Ligou lidských práv²⁹ usilovaly v tomto řízení o zrušení belgického zákona o uchování dat poskytovatelem internetového připojení a telefonních služeb. Hlavním argumentem ze strany advokátních komor byla obava z možného porušení advokátní mlčenlivosti při uchovávání metadat o jednáních mezi advokáty a jejich klienty. Druhý stěžovatel pak obecně namítal zásah národní legislativy do práv garantovaných Chartou základních práv EU – zejména čl. 7, 8 a 47, ale také porušení čl. 52 odst. 1, která stanovuje podmínky proporcionality omezení práv garantovaných Chartou. Za zmínku stojí argument z vyjádření Rady ministrů Belgie. Proti zrušení uchovávání provozních a lokalizačních údajů Rada namítala, že provozní a lokalizační údaje jsou a budou stejně uchovávány na základě jiných předpisů, zejména za účelem vyúčtování. Rada také argumentovala

²⁶ Jedná se o právní otázku, viz bod 29 anotovaného rozsudku.

²⁷ Srov. bod 34 anotovaného rozsudku, kde NSS uzavřel, že při předkládání důkazů, které lze bez odborného posouzení označit za irelevantní, není znaleckého posudku třeba.

²⁸ Jednalo se o dva nezávisle podané návrhy sloučené do jednoho řízení.

²⁹ Jedná se o organizace Liga voor Mensenrechten a Ligues des Droits de l'Homme.

tím, že implementace opatření, která by umožňovala respektovat profesní tajemství, by byla neúměrně náročná.³⁰

Soud nejdříve v podstatě zrekapituloval důvody, pro které byla zrušena směrnice 2006/24/ES. V rozhodnutí soudu se vyskytují body 48 až 66 rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12, na které soud dále odkazoval. Zejména uvedl, že za obzvláště problematické momenty národní úpravy považuje nediskriminační povahu uchovávání údajů,³¹ která nerespektovala dokonce ani povinnost mlčenlivosti chráněnou jinými předpisy.³² Nakonec tak soud, jak ostatně explicitně uvedl,³³ celou úpravu zrušil z týchž důvodů, které vedly SDEU ke zrušení směrnice 2006/24/ES.

PRÁVO NA INFORMACE – DALŠÍ KAPITOLA V SÁZE SEZNAM V. CHAPS

Soud: Ústavní soud
Věc: I. ÚS 3930/14
Datum: 16. 6. 2015
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Ústavní soud (dále jen „ÚS“) přinesl další díl zdánlivě nekončící ságy Seznam.cz v. CHAPS, kterou dochází k upřesňování interpretace zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen „ZoINF“). Po nabytí právní moci rozhodnutí, které určilo společnost CHAPS jako povinný subjekt dle ZoINF,³⁴ společnost CHAPS požadované informace společnosti Seznam neposkytla. Společnost Seznam se po neposkytnutí informací bránila žalobou na nečinnost dle Soudního řádu správního. Zatímco Krajský soud v Brně³⁵ jí ochranu poskytl, NSS nikoli³⁶ s tvrzením, že Seznam nemá v tomto konkrétním případě na

³⁰ Bod A.5.6 anotovaného rozhodnutí.

³¹ Bod B.10.1 anotovaného rozhodnutí.

³² Zde srov. bod 58 rozsudku SDEU ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12.

³³ Bod B.11 anotovaného rozhodnutí.

³⁴ Jednalo se o rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62A 26/2012-129, kasační stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením NSS č. j. 5 As 57/2013-16.

³⁵ Srov. závěry v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62A 85/2013-47.

³⁶ Srov. závěry v rozsudku NSS č. j. 3 As 26/2014-62.

soudní ochranu svého práva nárok, protože zmeškal lhůtu na podání stížnosti pro nečinnost dle § 16a odst. 1 písm. b) ZoINF.

ÚS odmítl³⁷ tuto interpretaci NSS s tím, že s možností počátku běhu lhůty právní mocí rozhodnutí ZoINF výslovně nepočítá. NSS tak zákonem předpokládané důvody aplikoval analogicky v neprospěch společnosti Seznam.cz³⁸ a tím zasáhl do práva na spravedlivý proces.³⁹ ÚS dále konstatoval, že výklad procesních norem v řízení, ve kterém se osoba domáhá ochrany svého základního práva, musí být veden tak, aby tyto procesní normy byly účinné v praxi.⁴⁰

ÚS se vypořádal i s argumentací CHAPS ohledně právní jistoty kdy uvedl: „[J]e vůbec otázkou, zda aplikace třicetidenní lhůty v nyní posuzovaném případě vůbec sleduje legitimní cíl ochrany právní jistoty (...). Nejde tedy o situaci, kdy povinný subjekt třeba omylem opomene vyřídit žádost o informace. CHAPS o pravomocném rozsudku krajského soudu (...) věděla a celé žádosti o poskytnutí informace, jak vyplývá z rozsáhlé právní obrany, věnovala velmi pečlivou pozornost. CHAPS se však vědomě rozhodla rozsudek krajského soudu ignorovat (...).“⁴¹ Ústavní soud zrušil rozsudek NSS s odůvodněním, že při interpretaci zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba zvolit takovou interpretaci, která je příznivější pro realizaci práva na informace.

³⁷ ÚS uvedl, že není možné výklad provedený NSS považovat za arbitrární či zjevně nesprávný – pouze výklad provedený krajským soudem v Brně lépe šetřil práva stěžovatelky. Viz bod 34 anotovaného nálezu.

³⁸ Bod 29 anotovaného nálezu.

³⁹ Bod 33 anotovaného nálezu.

⁴⁰ Bod 38 anotovaného nálezu.

⁴¹ Bod 32 anotovaného rozsudku.

PŘESHraničNÍ VÝKON ROZHODNUTÍ PŘI PORUŠENÍ PRÁV Z OCHRANNÉ ZNÁMKY

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-681/13

Datum: 16. 6. 2015

Dostupnost: curia.europa.eu

Nizozemská společnost Diageo Brands je majitelkou ochranné známky „Johnny Walker“. Whisky této značky uvádí na trh v Bulharsku prostřednictvím výhradního místního dovozce. V roce 2007 byl do přístavu Varna dopraven kontejner pocházející z Gruzie, který obsahoval lahve značky „Johnny Walker“ a byl určen společnosti Simiramida. Tato společnost uvádí na trh v Bulharsku alkoholické nápoje. Společnost Diageo Brands měla za to, že dovozem tohoto nákladu bezu jejího souhlasu došlo k porušení práv z ochranné známky a požádala bulharský soud o zabavení nákladu. Bulharský soud požadavek, v rozporu s unijním právem,⁴² zamítnul. Diageo Brands poté namítala nemožnost uznání tohoto rozhodnutí v Nizozemsku s poukazem na rozpor s veřejným pořádkem ve smyslu čl. 34 nařízení Brusel I. Nizozemský Hoge Raad der Nederlanden proto přistoupil k položení předběžné otázky.

SDEU v řízení o předběžné otázce uzavřel, že samotný fakt, že rozhodnutí vydané v jednom členském státě porušuje unijní právo, neodůvodňuje neuznání tohoto rozhodnutí v jiném členském státě z důvodu rozporu s veřejným pořádkem. Toto porušení unijního práva by totiž muselo být kvalifikované, tedy představovat zjevné porušení právního pravidla, které je v unijním právním řádu považováno za zásadní.⁴³

V rámci tohoto řízení došlo rovněž k vyjasnění věcné působnosti ustanovení týkajícího se náhrady škody dle čl. 14 směrnice 2004/48/ES. SDEU konstatoval, že tento článek se vztahuje rovněž na náklady vynaložené

⁴² Bod 27 anotovaného rozsudku.

⁴³ Bod 68 anotovaného rozsudku.

účastníky řízení v rámci žaloby podané v jednom členském státě, která zní na náhradu škody způsobené zabavením zboží v jiném členském státě, jehož cílem bylo předejít porušení práva duševního vlastnictví.⁴⁴

POSLANECKÁ INDEMNITA NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

Soud: Ústavní soud
Věc: I. ÚS 3018/14
Datum: 16. 6. 2015
Dostupnost: nalus.usoud.cz

ÚS se v tomto řízení zabýval případem exposlance Otto Chaloupky, který na sociální síti Facebook zveřejnil v rámci jednoho z příspěvků několik výroků o Romech. V návaznosti na tyto své výroky bylo zahájeno trestní stíhání pro přečin podněcování k nenávisti vůči skupině osob. Exposlanec argumentoval tím, že výroky zveřejnil jako poslanec přímo ze sněmovny a proto nemůže být stíhán. Posledním, kdo této argumentaci nepřisvědčil, byl NS.⁴⁵ Chaloupka tak jeho usnesení napadl ústavní stížností pro rozpor s právem na hmotněprávní exempci ve smyslu čl. 27 odst. 2 Ústavy ČR a právem na svobodu projevu dle čl. 17 LZPS.

Ústavní soud se v řízení zabýval třemi otázkami pro zjištění, zdali bylo zasaženo do práva exposlance. Ústavní soud uzavřel, v odpovědi na otázku, zda došlo ke sdělení informace nebo vyjádření názoru, konstatoval, že se jednalo o projev vyjadřující názory.⁴⁶ Dále zkoumal, zda k projevu došlo na jednom z „chráněných fór“⁴⁷ a zda projev nesměřoval výhradně navenek, ale byl adresován vůči dalším účastníkům parlamentní debaty.⁴⁸ ÚS dospěl k názoru, že tím, že exposlanec umístil příspěvek na veřejně přístupný profil, zaměřil jej na veřejnosti a tedy výhradně navenek.⁴⁹ Ústavní soud

⁴⁴ Body 69 a 75 anotovaného rozsudku.

⁴⁵ Srov. usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tcu 33/2014-26.

⁴⁶ Body 43 až 47 a bod 74 anotovaného nálezu.

⁴⁷ Body 50 až 62 anotovaného nálezu.

⁴⁸ Body 63 až 71 anotovaného nálezu.

⁴⁹ Bod 76 anotovaného nálezu.

tak zúžil předchozí interpretaci poslanecké indemnity, která tak pokrývá jen projevy poslanců k ostatním zákonodárcům. Bylo rovněž řečeno, že výroky na internetu, sociálních sítích nebo pro televizi indemnita nepokrývá. Za podstatný znak indemnity tak není považováno její teritoriální vymezení, ale její vymezení funkční.⁵⁰ Je tak zvažováno směřování daného výroku, tedy jestli je určen primárně zákonodárcům či veřejnosti, a nikoli samotný fakt, jestli byl příspěvek zveřejněn z počítače nacházejícího se v Poslanecké sněmovně.⁵¹

DELFI PŘED VELKÝM SENÁTEM ESLP

Soud: Evropský soud pro lidská práva (Velký senát)
Věc: stížnost č. 64569/09
Datum: 16. 6. 2015
Dostupnost: hudoc.echr.coe.int

Delfi je provozovatelem estonského zpravodajského serveru, kde se po zprávě o úmyslném ničení ledových cest provozovatelem lodní dopravy objevilo velké množství komentářů, které majoritnímu vlastníkovi lodní dopravy vyhrožovaly fyzickou likvidací. Případ se postupně dostal až k ESLP. Toto rozhodnutí Velkého senátu navazuje na předchozí rozhodnutí ESLP ze dne 10. 10. 2013. Velký senát se v podstatě ztotožnil s předchozím rozhodnutím i jeho odůvodněním.

Delfi nebylo národními orgány uznáno jako benefitující z limitace odpovědnosti podle estonské národní implementace směrnice 2000/31/ES a ani Velký senát v tomto rozhodnutí neseznal porušení článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.⁵² Implementaci opatření, která umožní efektivně odstraňovat komentáře podněcující násilí, není dle soudu možné považovat za "soukromou cenzuru".⁵³ Soud dále uvedl, že

⁵⁰ Body 61 a 68 anotovaného nálezu.

⁵¹ Srov. závěry NS v usnesení č. j. 3 Tcu 33/2014-26 (rekapitulováno v bodě 8 anotovaného nálezu).

⁵² Bod 153 a 154 anotovaného rozsudku.

⁵³ Bod 157 anotovaného rozsudku.

existující opatření ve formě možnosti nahlásit příspěvek jsou nedostatečná ve vztahu k jednoznačně protiprávním příspěvkům, o které se v tomto případě jednalo.⁵⁴ Nedostatečná jsou zejména kvůli aktivní roli, kterou Delfi plnilo ve vztahu ke zveřejňovaným zprávám.⁵⁵ ESLP poznamenal, že profesionální vydavatel, kterým Delfi je, má být seznámen s národní legislativou a judikaturou nebo má vyhledat právní pomoc pro rozhodování o protiprávnosti příspěvků v diskuzích.⁵⁶ Také má fakticky větší možnost sledovat diskuze, než subjekty poškozené případnými komentáři.⁵⁷

Soud tedy dospěl k názoru, že požadavek aktivně odstraňovat komentáře, které jsou zjevně protiprávní, v diskuzi, nad kterou je vykonáván podstatný stupeň kontroly, není neproporcionálním omezením svobody projevu.⁵⁸

DAROVACÍ DAŇ A POVOLENKY NA EMISE SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ ZPĚT PŘED NSS

Soud: Nejvyšší správní soud
Věc: 1 Afs 6/2013
Datum: 9. 7. 2015
Dostupnost: www.nssoud.cz

Po rozhodnutí SDEU ve věci C-43/14 se spor o darovací daň z emisních povolenek na emise skleníkových plynů opět vrátil přes NSS.

NSS v rozhodnutí pochopitelně rekapituloval rozhodnutí SDEU a dospěl k závěru, že darovací dani mohlo být podrobena pouze 10% kusů přidělených povolenek v energetickém odvětví.⁵⁹ NSS dále posuzoval, zda má článek 10 směrnice 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování

⁵⁴ Bod 159 anotovaného rozsudku.

⁵⁵ Srov. body 57 a 58 anotovaného rozsudku. ESLP zde také podpůrně použil SDEU ve věci C-291/13.

⁵⁶ Bod 129 anotovaného rozsudku

⁵⁷ Bod 158 anotovaného rozsudku.

⁵⁸ Bod 162 anotovaného rozsudku.

⁵⁹ Bod 55 a 68 anotovaného rozsudku.

s povolenkami na emise skleníkových plynů, přímý účinek. NSS konstatoval, že dle judikatury⁶⁰ je pro konstatování přímého účinku nutné, aby marně uplynula lhůta pro transpozici směrnice, dále musí být dotyčné ustanovení dostatečně přesné a bezpodmínečné a přímou aplikací nesmí dojít k uložení povinnosti jednotlivci.⁶¹ NSS konstatoval, že všechny tyto podmínky byly naplněny⁶² a konkretizovány rozhodnutím SDEU.⁶³

Věc se tak vrací zpět před Odvolací finanční ředitelství, které dostalo od NSS za úkol zjistit, kolik emisních povolenek bylo ŠKO-ENERGO celkem přiděleno v období 2008-2012 a vypočítat, zda bylo v jeho případě zdaněno darovací daní více než 10% povolenek. Pokud ano, pak byl podroben dani neoprávněně (tedy v rozporu s cílem článku 10 směrnice 2003/87/ES). Pokud dojde ke zjištění, že došlo ke zdanění většího množství, než je 10 % povolenek přidělených ŠKO-ENERGO, zjištěný rozdíl na uhrazené dani nemůže státu náležet.⁶⁴

PŘETISKOVÁNÍ ÚDAJŮ Z VEŘEJNÝCH REJSTRÍKŮ V NOVINÁCH

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Věc: stížnost č. 931/13

Datum: 21. 7. 2015

Dostupnost: hudoc.echr.coe.int

Finští vydavatelé Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy sbírali a publikovali jinak veřejně dostupná data týkající se daňových subjektů a jejich odvodů. Toto bylo napadeno národními orgány a vydavatelé byli vyzváni k ukončení činnosti. Vydavatelé se bránili soudně a v průběhu řízení před národními orgány došlo k podání předběžné otázky.⁶⁵ V jejím rámci SDEU dospěl k názoru, že všechny aktivity zmíněných vydavatelů

⁶⁰ Rozsudek SDEU ve věci C-41/74.

⁶¹ Bod 80 anotovaného rozsudku.

⁶² Bod 81 anotovaného rozsudku.

⁶³ Bod 28 rozsudku SDEU ve věci C-43/14.

⁶⁴ Bod 85 anotovaného rozsudku.

⁶⁵ Rozsudek SDEU ve věci C-73/07, v textu anotovaného rozsudku nesprávně identifikováno jako C-3/07.

jsou zpracováním osobních údajů a že, byť je novinářskou činností nutno chápat široce,⁶⁶ mají národní orgány posoudit, do jaké míry je činnost vydavatelů možné ještě považovat za žurnalistiku. Podle národních orgánů se pak vykonávaná činnost, zejména kvůli jejímu rozsahu,⁶⁷ nedá považovat za žurnalistiku, ale jde o zpracování osobních údajů.⁶⁸ K tomuto se přiklonil i ESLP.⁶⁹ Pro zpracování vydavateli pak neexistuje žádný legitimní důvod, protože vzhledem k povaze činnosti není možné aplikovat národní implementace výjimky z ochrany osobních údajů pro novinářskou činnost.⁷⁰ ESLP tedy konstatoval, že omezení svobody projevu stěžovatelů sledovalo legitimní cíl v podobě ochrany osobních údajů a soukromí třetích osob.⁷¹ Zároveň konstatoval, že k omezení svobody projevu stěžovatelů došlo po náležitém uvážení finského Nejvyššího správního soudu a s respektem k jeho předcházející rozhodovací činnosti. ESLP v těchto případech vyžaduje závažné důvody pro nahrazení tohoto uvážení uvážením vlastním⁷² - i proto uzavřel, že nedošlo k porušení článku 10 Úmluvy.

MINIMALISTICKÉ POJETÍ PROVOZOVNY SPRÁVCE OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-230/14
Datum: 1. 10. 2015
Dostupnost: curia.europa.eu

V rozhodnutí ve věci *Weltimmo* SDEU řešil otázky použitelného práva a přeshraničního dosahu pravomoci národních úřadů ochrany osobních

⁶⁶ Srov. bod 56 a body 58 až 61 v rozsudku SDEU ve věci C-73/07.

⁶⁷ Rozsah specifikován v bodu 7 anotovaného rozsudku, srov. bod 73 anotovaného rozsudku.

⁶⁸ Bod 10 anotovaného rozsudku.

⁶⁹ Body 68 až 69 anotovaného rozsudku.

⁷⁰ Srov. recitály 17 a 37 a článek 9 směrnice 95/46/ES.

⁷¹ Bod 55 anotovaného rozsudku.

⁷² Srov. bod 107 rozsudku ESLP ve věci *Von Hannover v. Německo* č. 2 (Velký senát) (stížnosti 40660/08 a 60641/08) a bod 88 rozsudku ESLP ve věci *Axel Springer AG v. Německo* (Velký senát) (stížnost 39954/08).

údajů (dále „DPA“) a upřesnil interpretaci pojmu „provozovna správce“. Dle čl. 4 odst. 1 písm. a směrnice 95/46/ES se použijí národní právní ustanovení upravující ochranu osobních údajů tehdy, když správce má na území daného státu provozovnu a v rámci její činnosti je zpracování údajů prováděno. Rozhodnutí Weltimmo navazuje na rozhodnutí ve věci Google Spain,⁷³ kde již SDEU judikoval, že provozovna nemusí sama provádět zpracování údajů,⁷⁴ ale postačuje, že její činnost ekonomicky nebo jinak souvisí s činností, při které ke zpracování dochází. Přítomnost provozovny v národním státě přitom zajišťuje pravomoc DPA nad prováděným zpracováním.⁷⁵

Slovenská společnost Weltimmo nabízela skrze webové stránky v maďarském jazyce službu inzerce nemovitostí nacházejících se v Maďarsku. Inzerenti mohli zadat své údaje a nemovitost do systému a po první měsíc měli využívání služby zdarma. Mnozí se však po uplynutí této doby zkusili ze služby odhlásit a své údaje vymazat, což však Weltimmo neudělala a naopak po nich začala vymáhat poplatky. Tito inzerenti se obrátili na maďarskou DPA, která udělila Weltimmo pokutu ve výši 32 000 Eur. Weltimmo se bránila nepříslušností maďarskou DPA k udělení pokuty.

SDEU určil, že na daný případ se použije maďarské právo a případ spadá do jurisdikce maďarské DPA, protože cílené webové stránky, založený bankovní účet a fyzická osoba operující jako zástupce společnosti v Maďarsku již dostatečně konstituují „provozovnu správce“ ve smyslu směrnice a Weltimmo tedy vykonává v Maďarsku pomocí této „provozovny“ efektivní a skutečnou, byť minimální činnost, v rámci které je prováděno zpracování údajů.

⁷³ Rozsudek SDEU ve věci C-131/12.

⁷⁴ Bod 56 a 58 rozsudku SDEU ve věci C-131/12.

⁷⁵ Bod 78 rozsudku SDEU ve věci C-131/12.

(NE)BEZPEČNÝ PŘÍSTAV

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-362/14

Datum: 6. 10. 2015

Dostupnost: curia.europa.eu

Spor v této věci se týkal pravomoci irského Komisaře pro ochranu osobních údajů (dále jen „Komisař“) prověřit možná pochybení při předávání osobních údajů společností Facebook do USA jejich následném zpracování. Max Schrems, uživatel sítě Facebook, spatřoval hlavní problém v možnosti snadného přístupu amerických zpravodajských služeb k osobním údajům evropských občanů, které byly umístěny na amerických serverech. Komisař se však touto stížností odmítl zabývat s odkazem na existující Rozhodnutí Komise č. 2000/520. Tímto rozhodnutím přijatým dle čl. 25 odst. 6 směrnice 95/46/ES byla totiž prohlášena adekvátní úroveň ochrany osobních údajů pro společnosti vedené na seznam tzv. bezpečného přístavu (Safe Haven). Tento seznam je dobrovolný nástroj zajišťovaný americkou Federal Trade Commission (dále jen „FTC“), ke kterému se mohou přihlásit společnosti mající zájem předávání osobních údajů mezi EU USA. FTC garantuje, že společnosti na seznamu uvedené (mj. právě Facebook) dosahují úrovně ochrany osobních údajů, které vyžadují právo EU.

SDEU ve svém rozsudku odmítl argumentaci Komisaře, kdy sice konstatoval, že aktům unijních orgánů (tedy Komise) svědčí presumpce legality,⁷⁶ ale není možné pouze na jejím základě konstatovat nedostatek pravomoci pro přezkum stížností.⁷⁷ Postup Komisaře, který konstatoval nedostatek pravomoci národního úřadu na základě předchozího exekutivního rozhodnutí orgánů EU, tak znamenal závažný zásah do práva na ochranu osobních údajů.⁷⁸ Kromě toho v rámci tohoto řízení SDEU seznal, že v případě předávání osobních údajů do USA reálně adekvátní úroveň ochrany

⁷⁶ Bod 52 anotovaného rozsudku.

⁷⁷ Body 53 až 55 anotovaného rozsudku.

⁷⁸ Bod 58 anotovaného rozsudku.

zajištěna není Rozhodnutí Komise č. 2000/520 s okamžitou účinností zneplatnil.⁷⁹

TOPOGRAFICKÁ MAPA JAKO DATABÁZE

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-490/14

Datum: 29. 10. 2015

Dostupnost: curia.europa.eu

SDEU se v tomto řízení zabýval předběžnou otázkou podanou v rámci sporu mezi Spolkovou zemí Bavorsko a rakouským nakladatelstvím Verlag Esterbauer. Spolková země Bavorsko prostřednictvím Zemského úřadu pro zeměměřičství a geografické informace připravuje a vydává topografické mapy a nakladatelství Verlag Esterbauer mělo protiprávně užívat tyto mapy tak, že údaje v nich obsažené využívalo pro tvorbu vlastních map. Předběžná otázka podaná Spolkovým soudním dvorem pak směřovala k odpovědi na otázku, zda je čl. 1 odst. 2 směrnice 96/9/ES možné vykládat tak, že prvky databáze jsou nezávislé při jakékoli informační hodnotě, kterou jsou schopné nést. Tedy jestli je možné topografickou mapu považovat za databázi či nikoli.

SDEU své rozhodnutí v této věci opřel o široké pojetí pojmu „databáze“, které je v rozhodovací praxi již možné považovat za konzistentní.⁸⁰ SDEU zároveň explicitně konstatoval, že samotná analogová povaha topografické mapy není faktorem, který by vylučoval aplikovatelnost směrnice 96/9/ES a národních prováděcích předpisů.⁸¹ Nakladatelství, které z topografické mapy selektivně vytěžovalo zeměpisné údaje o vhodných stezkách pro cyklisty a in-line bruslaře argumentovalo, že informační hodnota informace o umístění prvku po jejím vytěžení z topografické mapy je téměř nulová.⁸² Výsledkem této úvahy tak mělo být konstatování nemožnosti považovat ta-

⁷⁹ Bod 106 anotovaného rozsudku.

⁸⁰ Bod 12 anotovaného rozsudku.

⁸¹ Bod 15 anotovaného rozsudku.

⁸² Bod 18 anotovaného rozsudku.

kovouto informaci za nezávislý prvek. SDEU ale dospěl k názoru, že snížení informační hodnoty prvku jeho vytěžením⁸³ nemusí nutně vylučovat možnost, že se bude jednat o nezávislý prvek.⁸⁴ Prvky, které využívalo nakladatelství ekonomicky samostatně, jsou tedy nezávislými prvky databáze – tyto údaje totiž po vytěžení poskytují relevantní informace.⁸⁵

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons Uveďte původ-Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní. Pro zobrazení licenčních podmínek navštivte <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

⁸³ Bod 23 anotovaného rozsudku.

⁸⁴ Bod 24 anotovaného rozsudku.

⁸⁵ Bod 28 anotovaného rozsudku.